

ספר הספרים

מאז הוציא עם ישראל לאור את ספר הספרים, לא זכתה הספרות העברית להרבה מאור-עות ספרותיים מסעירים, עד שהגיעה שנת 1966 והביאה עמה את אחד הספרים הישראליים המקוריים והמעניינים ביותר שהיו אי-פעם: את ספר הטלפונים 1966.

בכל ארץ אחרת בעולם אין לספר הטלפונים שום חשיבות. הוא משמש רק למציאת מספרי טלפונים. בארץ יש לו שימוש אחר. עוד לא ברור איזה.

אם אדם בישראל רוצה, נניח, למצוא את מספר הטלפון של ידידו ויינברג, הוא צריך לברר קודם כל אם אותו ידיד הוא ויינברג ב' אחת או בשתי ו'ים, או ב' אחת או ב' שתי יו'דים.

ואם אותו ויינברג לא נמצא ב' ולא נמצא בשתי ו'ים, יכול להיות שהוא גרג' ויינברג ואז הוא נמצא באות ג'. אבל גם אז נשאלת השאלה אם ויינברג בשני ו'ים חושב שהגרג' שלו הוא הגרג' בה' הידיעה, או שהוא סתם גרג'. כי אם הוא סתם גרג', הוא נמצא תחת השם גרג', ואם הוא הגרג' בה' הידיעה, הוא נמצא שתי אותיות קדימה, וזה בתנאי, כמובן, שלמר ויינברג יש באמת גרג', ולא מוסך, או בית-מסחר או בית-מלאכה, או משהו אחר, כמו מיפעלי ויינברג לתיקון מכונות.

לכן, כדי לטלפן אל מר ויינברג, צריך לגשת אליו ולברר אצלו את פרטי חייו, וכל אדם, חוץ מיקה, ישאל אותו מה הוא בדיוק מספר הטלפון שלו.

למצוא מספר טלפון של בית-ספר — זו עבודה עוד יותר קשה מאשר למצוא את מספר הטלפון של מר ויינברג ויינברג ויינברג ויינברג. משום שבית-ספר יכול להימצא תחת השם בית-ספר, או בית-הספר, או בתי-ספר, או בתי-הספר, או בית-יעקוב, או אולפנה, או תיכון.

בבתי-הקברות המצב עוד יותר קשה. כי יש בתי-קברות שהוא בית-קברות, יש בתי-קברות שהוא בית-עלמין.

אפשר היה לחשוב שבבתי-ספר לנהגות, לפחות, לא תהיינה בעיות. שהם יימצאו תחת השם בית-ספר, או בתי-הספר, או בתי-ספר. משום שאם זולצבאכר, למשל, מלמד נהגות בחלק אחד של ספר הטלפונים, הרי ציניקין, לעומתו, מלמד נהיגה בחלק השני של הספר.

לכן היתה הלי הצעה שיוציאו ניספח לספר הטלפונים, ובניספח יצינו באיזה עמוד ובאיזה שורה אפשר למצוא כל שם וכל מוסד. אבל הדואר לא קיבל אותה.

אם גם לכם יש איזשהו תלונות או הצעות, אתם יכולים, גם כן, לפנות לדואר. תוכלו למצוא אותו תחת האות ד' — דואר, או תחת האות ה' — הדואר, או תחת האות ב' — בית הדואר, או תחת האות מ' — משרדי הממשלה. אם לא תמצאו, תנסו אצל השר בבית. תמצאו אותו באות ש' — שר, או בח' — ח"כ, או בא' — אדון ששון.

יותר מאושר, וברי פרחת

אתם רוצים להיות טובים יותר, יפים יותר? להיפטר מעצירות? מרג. ? מכאב-שיניים? לח-

יות 180 שנה בלי קמטים? להימנע מקרחות? אתם רוצים להגיע בזמן ליום-ההולדת שלכם, ולמות בריאים ומאושרים? לכו לקורס להיפנוזה של אלי ואהל. מי שלא מאמין — שיראה את זה במודעה המתפרסמת בכל העיתונים.

בקורס להיפנוזה מרפאים בהיפנוזה כל מחלה וכל מום. לכל מחלה ולכל צרה יש היפנוזה מרפא אחר. כאבי-גב, למשל, מרפאים כך: מר-דימים את החולה בתרדמה היפנוטית עמוקה, עושים לו מסז' על הגב ולוחשים לו: "מרגע זה ואילך כאבי הגב שלך יעברו." קצרי-ראייה מרפאים באותה דרך. רק מרכיבים להם אחרי זה משקפיים.

עצירות מהפנט אלי ואהל כך: הוא מרדים את הסובל ולוחש לו: "מהיום והלאה תהיה לך בכל יום יציאה."

שילשול הוא מהפנט ההיפך.

בקורס שלו יש כשלושים איש. הם באים אליו אומללים, חולים, מיסכנים, ויוצאים ממנו מהפנטים.

איך הוא עושה להם את זה? כשהשיעור מתחיל, הוא מעלה על ספת ההיפנוזה את המת-

מהפנט ואהל

נדב הראשון, שהוא בדרך כלל אלי, הטייס מחיל-האוויר. הטייס עולה על הספה, והמהפנט מרדים אותו:

"בקרוב אתה תהיה שקוע בשינה עמוקה." הוא לוחש לו, "כבר עכשיו אתה חש רצון עז לישון, אתה מאוד עייף, ורדום, שן, שן, שן." אחר-כך הוא מסכם: "עכשיו אתה ישן שינה היפנוטית עמוקה."

המהפנט פוקח את עיניו, נוכח שאכן נכון הדבר, וחוזר ועוצם אותן. ואז מתחיל המהפנט להפנט: "מרגע זה ואילך, הוא לוחש לו, אתה תרגיש את עצמך טוב יותר, בריא יותר, מאושר יותר. אתה תצליח בכל מה שתעשה."

ההיפנוזה השפיעה. המהפנט מתעורר ומיד רואים שהוא מוצלח יותר. שיניו לבנות יותר, נשים אוהבות אותו יותר, הוא מאושר ומלא ביטחון עצמי, אין לו כאבי גב, אין לו כאבי בטן, אין לו צהבת או חצבת או עגבת, או שילשול, ואין לו, למרבית הפלא, שום סימן, אפילו הקל ביותר, לקרחות.

הטייס חוזר למושב, ואלי ואהל מהפנט מתנדב אחר. פקיד, הפקיד לא יוצא כל-כך טוב כמו הטייס. הוא מתעורר אומנם עם עור חלק ושיניים צחורות, אבל ללא שום ביטחון עצמי. לביטחון עצמי אפשר להפנט רק טייסים או נחנכים.

"מה השתנה אצלך מאז תחילת הקורס?" שאלה אותו.

"הכל. אני מרגיש טוב יותר, מאושר יותר, מלא ביטחון עצמי, ובריא."

"ואיך זה היה לפני שהתחיל הקורס?"

"גם קודם הרגשתי את זה, אבל מסיבות אחרות."

על ספת ההיפנוזה עולה מהפנט שלישי. הוא קרן ומגהק כל הזמן. אלי ואהל עובד עליו

קשה, וכשהוא מתעורר — הפלא ופלא, ממש קשה להאמין, יש לו קרחת הרבה יותר יפה, והוא כבר מגהק הרבה יותר טוב.

אין נכוד נכרי

חודשיים אחרי הבחירות אין איש מתעניין בשאלה מי בא לכנסת, ולמה. אבל שומרי-הכנסת שואלים אותה כל יום מחדש, וגם מוציאים תשובות.

"הם באים הנה בגלל התיקים." מסביר אחד השומרים. "כל יום שני בבוקר מגיעים האנשים עם התיק מתחת לזרוע, שמים אותו במלתחה, מקבלים עליו קבלה, ונכנסים לכנסת. אחרי חמש דקות הם יוצאים משם. בערב הם חוזרים לכנסת, לוקחים את התיק והולכים."

"למה הם עושים זאת?"

"כי אין להם איפה לשים את התיקים שלהם. אנשים מביאים הנה גם חבילות ומוזרות. הם באים לירושלים ליום אחד, ומה יעשו עם ה' חבילות?"

"יש כאלה שבאים לכנסת כדי לישון." מסביר דויד גבאי, שומר-הכנסת. "לפני שנותנים להם להכנס ליציעה, הם עוברים אמנם בדיקה קפדנית, תעודת-זהות, בגדים והכל. אבל אחרי הבדיקות הקפדניות, הם מערימים עלינו ונר-דמים."

"אבל לא כולם עושים זאת."

"יש גם כאלה שבאים לכנסת כדי לשאול איך מגיעים לרחוב הרב קוק, ויש גם כאלה הרוצים לדעת איפה זה הסופרמארקט."

"אין לאנשים יחס-כבוד." מוסיף ביגון שומר-כנסת אחר. "פעם הייתי שוטר, אבל ראיתי שאנשים לא נותנים כאן כבוד לשוטרים. עובתי את המשטרה ובאתי לכנסת, והנה אני רואה שגם לשומרי-הכנסת אין יחס כבוד. אנשים באים ומתנהגים אלי כמו אל שוטר פשוט. לא רואים שאנחנו שומרים על בית-המחוקקים של העם."

יש אנשים החושבים שהם שוטרים, יש אנשים החושבים עוד גרוע מזה, חושבים שהם סתם שומרים.

למשל: אשה זקנה אחת באה אליהם בשבוע שעבר והתלוננה על שגירשו אותה מהדירה. איש אחד עשה להם סקנדל על שכבר שנים מב-טיחים לסדר לו ביוב ולא מקימים. הוא דרש מאיתנו, שומרי-הכנסת, שנסדר לו ביוב. קשה להאמין!"

בחורה צעירה אחת לא ידעה איך להיפטר מגבר שנשפל אליה. היא פנתה למשמר-הכנסת וביקשה שיגן עליה. ואשה אחת שאלה אותם באנגלית איפה עזרת-הנשים, ומתי מתחילה ה' תפילה.

"יש עוד יותר גרועים: בחורה אחת באה הנה — מתי זה היה? — עם תינוק, וביקשה שיטפלו בו, אחרת היא תשאיר אותו כאן, בכנסת. אין בושה לאנשים!"

יש גם אחרים. זמן-מה לאחר הבחירות בא לכנסת יהודי זקן ושאל אם אפשר להחליף. שאלו אותו מה להחליף, והוא אמר: "להחליף את המפדל." הוא הצביע בבחירות למפדל ועכשיו הוא מתחרט, הוא רוצה שיחליפו לו לאגו'י.

"כן. יש אנשים אחרים שבאים הנה כדי לשו-חח עם חברי-כנסת. אבל גם אלה לא רציניים. על שומרי-הכנסת בכלל לא נאה להם להסתכל. כאילו אנחנו לא שומרי-כנסת בכלל."

ביצייע של הכנסת יושבת קבוצת ילדים, איש זקן עטוף בגדים, ועוד אשה ועוד איש זקן. רוב אים משם רק את הברכיים של המערך. מישהו מתחת ליציעה, נואם. וביצייע שומעים קול קורא: "המורה הוא הכניס לי משהו לחולצה!" הוקן העטוף קופץ ממקומו: "יורדים?" הוא שואל בבהלה.

"את רואה." מסכם שומר-כנסת אחד בצער, "אין להם כבוד. הם מתנהגים בזילזול אל שומרי-כנסת, שעומד לפנייהם עם מדים של כנסת ועם סמל של כנסת."

לכן הוא מתכוון לעזוב את הכנסת וללכת להיות פקיד בממשלה. "אני פשוט רואה שה' כנסת זה לא עתיד."